

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 12 березня 2015 року № 11 (590)

БОЖЕ, УКРАЇНУ БЕРЕЖИ

Я так її… Я так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
З неї душу погублю.

Тарас Шевченко

Дев'ятого березня, з нагоди 201-ї річниці від дня народження Тараса Шевченка, в столиці України відбувся радіомарафон «Шевченко мобілізує». Оскільки актуальність творів видатного поета доведена часом, то мобілізуюча сила його слова очевидна. Бо ж сказано: після Шевченка Україна ще буде мати багато великих поетів, але Пророк у неї – один.

Як і півтора століття тому, мобілізуюче актуально пролунало Шевченкове

Борітеся – поборете,
Вам Бог помагає,
За вас правда,
За вас слава і воля святая.

Їх промовляв до нас Сергій Нігоян, який понад рік тому загинув на Майдані за найвищу цінність – свободу. А тепер прочитаний ним уривок із Шевченкового «Кавказу» відкривав радіомарафон. У ньому взяли участь сотні людей – добре відомих і менше популярних, але однаково дорогих для матері-України. Власне, понад половина його учасників – військові, волонтери, люди, причетні до захисту найдорожчого – Батьківщини. Тому й сам марафон мав військово-патріотичне забарвлення. І портрет Тараса – у шоломі і «бронеку» – спонукав саме до таких асоціацій.

Щиро й довірливо сприймалося Кобзареве слово. Патріотичні почуття переповнювали наші серця вірою в те, що кожен, хто підходить до мікрофону, готовий захищати Українську державу навіть ціною власного життя.

У марафоні взяли участь перші особи держави. Президент Петро Порошенко читав Тарасову «Молитву». І оте Шевченкове звертання до Бога «І братолюбіє пошли…» прозвучало як прохання у Всевишнього здійснити найсокровенніше – об'єднати націю в любові до Вітчизни.

Господи, нам так бракує єдності і братолюбія навіть тоді, коли смертельна небезпека нависла над рідною землею. Ми, звісно, здолаємо ворога, але ж ціною найкращих синів України. Пошли українському люду і його владі, Господи, віри в свої сили, ізбави нас від капітулянтських настроїв, які оселилися в душах наших правителів, бо ми ж таки переможемо кривавого ворога, з Твоєю, Боже, поміччю. Всели в серця наші нездоланну віру в свої сили…

У такі тривожні для України часи потрібне сильне слово, сказав Прем'єр Арсен Яценюк. І таке слово є в українців – безсмертне слово Пророка Тараса.

Боже, Україну збережи…

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

У РІК СЛАВИ СТЕЦЬКО

Сьогодні, 12 березня 2015 року, минає 12 років, як відійшла у засвіти видатна українка, Провідниця, засновниця Конгресу Українських Націоналістів, Голова Проводу ОУН, депутат Верховної Ради України другого, третього і четвертого скликань, співорганізатор Червоного Хреста УПА, жіночої мережі і юнацтва ОУН, Президент Антибільшовицького блоку народів (АБН) Слава Стецько.

Конгрес Українських Націоналістів оголосив 2015 рік – роком Слави Стецько. Адже 14 травня 2015 року виповнюється 95 років від Дня народження нашої Провідниці і Першої Голови Конгресу.

Славну доньку нашого народу будуть вшановувати по всій Україні. Повернувшись на Батьківщину майже через півстоліття, Слава Стецько побувала в усіх областях України, в тому числі, в Криму, і всюди її зустрічали однодумці, кількість яких примножувалася, бо пані Слава вміла знаходити шлях до людських сердець.

Другого березня 2015 року в Тернопільській обласній державній адміністрації за участі виконувача обов'язків заступника голови облдержадміністрації відбулося засідання робочого комітету з підготовки відкриття в місті Тернополі кімнати-музею Слави Стецько.

Про проведену роботу доповідав голова обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Володимир Ткач, який поінформував присутніх про те, що на даний час підготовлено експозиційну пропозицію та завдяки підтримці Тернопільської міської ради в приміщенні розпочато ремонтні роботи.

Заступник голови облдержадміністрації доручив Департаменту культури, релігій та національностей і Відділу комунікацій із громадськістю в рамках виконання обласної «Програми вшанування українців, постраждалих у ХХ ст. внаслідок окупаційних режимів» розробити пропозиції та виділити відповідні кошти для підготовки експозиції. Для цього при Тернопільському обласному Краєзнавчому музеї передбачено створення відповідної робочої групи.

Роботу заплановано завершити до Дня Героїв.

Прес-служба КУН

ВІСТІ З БУКОВИНИ

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

«Я на сторожі коло їх поставлю слово»

Минають роки і сторіччя, відходять у засвіти цілі покоління людей, але скарби народу – твори Тараса Шевченка – залишаються такими ж сучасними вже для нових поколінь українців. Вони надихають їх реально оцінити, перейнятись тими подіями, які відбуваються в Україні сьогодні. Всі помисли поета – прозаїка Шевченка були звернені до майбутніх поколінь.

Дев'ятого березня 2015 року буковинці вшановували Тараса Шевченка з нагоди 201-ї річниці з Дня його народження. Багато людей зібралось біля пам'ятника Тарасу, щоб вшанувати нашого Кобзаря, великого генія, пророка.

Від влади виступив голова облдержадміністрації О.Фищук. Хор студентів ЧНУ виконав «Заповіт» на слова Т. Шевченка. Всі разом заспівали «Реве та стогне Дніпр широкий».

До пам'ятника Кобзареві відбулося покладання вінків та квітів.

З ініціативи голови обласного об'єднання «Свобода», депутата облради Віталія Мельничука всі присутні змогли продовжити читання творів Тараса Шевченка.

Тамара Антонівна Мінченко, Заслужений вчитель України, свій виступ присвятила моральній силі великого поета. Поета незламного, який не схилився ні перед ким і ні перед чим.

Твори Шевченка здобули світову славу. Перекладені на багато мов. Вони безсмертні, як безсмертний сам народ, який породив великого поета. Тарасове слово стало зброєю в боротьбі за краще майбутнє.

Возвеличу
Малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово.

Шевченкове «Борітеся» – ніким не переможене.

Колектив чоловічої хорової капели ЧНУ під керівництвом Любомира Романовича Равлюка виконав ряд творів на слова Тараса Шевченка. А в залі обласної філармонії ще довго звучали пісні на слова Кобзаря у виконанні популярних артистів.

М. КИСИЛЬОВА

НА ПУЛЬСІ

БЛЕФ ПУТІНА

Президент РФ Володимир Путін зміг переконати європейських і українських політиків у своїх силах. Про це розповів у ході прес-конференції директор військових програм центру ім.Разумкова Микола Сунгуровський.

«Захід поки не ризикує надавати Україні реальну військову допомогу, яка може змінити хід протистояння з Росією. І це результат російської політики, який довго готувався за допомогою ЗМІ і силових засобів. Весь минулий рік – суцільні навчання росіян біля кордону з Україною, в яких начебто брали участь чи то 200 тисяч військових, чи 100 тисяч», – нагадав Сунгуровський. На його думку, це була основа інформаційної кампанії РФ.

«За допомогою цих навчань Путін провів хорошу дезинформаційну кампанію. Йому вдалося переконати українських та європейських політиків, що з Росією воювати марно. Захід вважає, що поставка оборонного озброєння сприятиме ескалації конфлікту, який не вирішити військовим шляхом. І абсолютно не береться до уваги, що такої сили у Путіна немає. Озвучені цифри – це блеф. Інфраструктура Росії таку кількість військ у мирний час не витримає, тобто це неможливо. Там далеко не 100 і не 200 тисяч підготовлених військових», – вважає він.

Експерт зазначив, що оборонне озброєння Україні необхідно в будь-якому випадку, тому що воно зменшить втрати і серед мирних жителів, і серед українських військових.

ДОБРІ НОВИНИ

ІЗРАЇЛЬ ДОПОМОЖЕ

На базі лікувально-реабілітаційного центру імені Гуца буде відкритий новий медичний комплекс, призначений для бійців АТО.

Нагальна необхідність відкриття такого реабілітаційного центру стала підставою для зустрічі глави Київської держадміністрації Віталія Кличка, Надзвичайного і Повноважного посла Держави Ізраїль в Україні Елиава Білоцерківський, Почесного консула Держави Ізраїль в Західному регіоні України Олега Вишнякова, представника ВООЗ та голови Бюро ВООЗ в Україні пані Дорiт Ніцан і заступника мера Києва з соціальних питань, співвласника клініки «Борис» Михайла Радуцького.

Ізраїль – держава, яка змушена вести військові дії практично весь період свого існування. Досвід ізраїльських реабілітологів і психологів є безцінним для України. Українські медики не мають практичних навичок реабілітації військових, і саме тому Ізраїль готовий надати всіляку підтримку у відкритті даного центру.

Мер міста Віталій Кличко пообіцяв розглянути можливість виділення коштів для придбання найсучаснішого медичного обладнання та переобладнання центру імені Гуца в реабілітаційний центр, спеціалізований для бійців АТО.

Пані Дорiт Нісан запевнила у готовності провідних фахівців найвідомішого Ізраїльського реабілітаційного центру «Левінштейн» і медичного центру Тель ха-Шомер приїхати і допомогти у відкритті реабілітаційного центру. Ізраїльські фахівці нададуть допомогу не тільки безпосередньо в лікуванні пацієнтів, а також у передачі досвіду українським медикам і психологам з реабілітації людей, які повернулися із зони військових дій.

Також представник ВООЗ відзначила, що на базі нового реабілітаційного центру планується проведення численних семінарів та майстер-класів, практичних занять для психологів та реаніматологів. Це дасть можливість якнайшвидше підготувати українських медиків до роботи в нових суворих реаліях держави, яку втягнуто в довготривалий збройний конфлікт.

За повідомленнями інформагентств

ПРО СВЯТКОВЕ І НЕ ЗОВСІМ...

НА КИЛИМ ДО ТАРАСА ГРИГОРОВИЧА

«У нас парад! Сам изволит
Сегодни гуляти!»
Зі «Сну» Т.Шевченка

Чесно. Вперше в житті бачила, як влада у Харкові квіти до пам'ятника Шевченкові покладає. Спізнилася трохи. Звертаю біля облдержадміністрації до пам'ятника, чую, голосом Левітана на всю Сумську («Сьогодні о четвертій ранку німецько-фашистські загарбники...») Ні, звісно, інший текст, але в тій таки тональності: «До пам'ятника Шевченку покладають квіти» і... голос ніби як кулька надувається... «голова обласної адміністрації Райнін...» Це був апогей. Потім кулька, ясна річ, здулась. І килим, по якому влада до Тараса Григоровича йшла, тіточки з комунгоспу згорнули... Я, до речі, цю доріжку розглянула. Міллю уся побита. Мабуть, нею ще під дедушку Лєніна в Харкові начальство совкове чиститися ходило. Щоби плисти далі... Одне слово, мавзолей і катафалк. А коли клони ригівські перед Шевченком нахилялись, у мене думка майнула, як би в руку гніву Тарасові Григоровичу шарніри вставити...

Обурені харків'янки проганяють заступницю Кернеса з питань охорони здоров'я та соціального захисту населення від «нашого Шевченка». Закидають їй, що це вони, риги, винні у нещодавніх терактах і загибелі дітей. Горбунова-Рубан їх у відповідь називає «солнишками» і виправдовується, що має багато роботи. «А дітей, – каже, – нічого на мітинги із собою брати. Самі винні, що підірвались».

Але в цю мавзолейну чергу теж стала. З однією тільки метою: сфоткати фізіономію казацького «єнерала-атамана» Потапова. Він тепер перед тілом голови області Райніна виструнчується, так само як перед тілами яника і гепи з допою ще рік тому. Вихователь (Господи, прости мою душу грішну) казацької порослі... Ця шкура продажна на сепарському з'їзді у Палаці спорту 1 лютого минулого року пропонувала легалізувати тітушок (загони «самооборони»), щоби «протистояти екстремістам», тобто нам, майданівцям. Цікаво, чи не було серед кандидатів у ці загони отих, котрі Вербицького по-звірячому вбили і людям голови у Маріїнському парку повідрубували?! Наводжу уривок з інтерв'ю Потапова з ригівського з'їзду: «Эту идею я вынашиваю уже 12 лет. И сейчас как раз удобный случай создать подобные отряды. Ведь в стране царит беспорядок. Надо наводить порядок. Что касается финансирования, то эти отряды сами окупят себя. Ну, найдем еще коекакие каналы», – рассказал представитель Слободского казацкого войска Сергей Потапов. Однако, какие именно источники финансирования он подразумевает, Потапов не сказал» – (MIGnews.com.ua)

Гадаю, про джерело фінансування діяльності Потапова усім зрозуміло: «Мы, брат, просвищены, – Не поскупись полтинкою... «Сон» Т.Шевченка». Сьогодні ж, при новій владі, замисліться, харків'яни, єнерал-атаман Сергій Юхимович Потапов займає посаду начальника штабу Харківського міського громадського порядку і державного кордону!!! (І знову подумки: «Господи, помилуй мою душу грішну») І що з цим, громадо, робити?

«Порадимось, посумуєм,
Поки сонце встане,
Поки твої малі діти
На ворога станутъ»
Зі «Сну» Шевченка

НАСНИЛОСЯ

САМОДЕЗІНФЕКЦІЯ ПЕРЕД БОГОМ

Наснилося на Клару і Розу: тримаю в руці на совку гору напівздохлих тарганів. Лапками ледь-ледь ворушать. Підходжу до каміна і висипаю у вогонь. Потріскують у полум'ї. А внутрішній голос у цей момент говорить: «Все. Нема більше Допи і Гепи. Спалила». Прокидаюсь – на душі кепсько. «Ну, – кажу собі здивовано, – Ольго Іванівно, ти і фашистка. Не чекала...» Так, треба висповідатись.

У церкві стала за іншими сповідниками. Міркую, як отцеві-настоятелю пояснити, що зі мною уві сні трапилось. Проходять мимо Ксеня із Ігорем. Я до них, вітаючись: «Уявляєте, я увісні Допу з Гепою спалила. Як гадаєте, в цьому треба покаятися?» Ігор жартома: «Давайте, ми Вам, пані Олю, краще за це орден дамо». Це мене надихнуло. І я перетлумачила сон.

У новій інтерпретації допа і гепа були вже не суб'єктами, а поняттями. Втіленням, так би мовити, нашого колективного міського гріха. Я маю на увазі, що у нас, харків'ян, у самих в головах тарганів повно. І щоби поверхню міста від колорадів, тарганів, доп і геп, взагалі, всякої нечисті, відмити, треба провести в самих собі генеральне прибирання. Для цього власне й існує Великий піст. Самодезінфекція перед Богом. Власне, я до цієї процедури і закликаю вас, друзі. Приєднуйтесь. Лише так, з Божою поміччю, через особисте каяття, гепи з допами стануть для нас хіба страшним сном.

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

А потреби у бійців такі...

От у Вадима сьогодні зібрали Мирона на фронт. Повертається туди з відпустки. Нарешті і йому комп від Катерини Демчук з Києва передали. Два місяці перед цим хлопці нас про нього просили. Ще для Ярика форму знайшли. Нестандартний він за статурою. І берців ще три пари – для зв'язківців.

Я з Мироном давно дружу. Колись він мене через ліс до бліндажів наших провів, і я випадково снайпера і корегувальника ворожих сфотографувала на відстані через поле. Щоправда, тепер ані лісу, ані бліндажів, ані блокпостів тих нема. Спалили кацапи.

Я Мирону розповіла, що от учора до Свято-Дмитрівської церкви губничник приїжджали. На Богослужения залишились. Увесь чин Пасії на колінах відстояли. Потім прохання від своїх передали.

От їхні потреби. Може, хтось допоможе?

Берці: 40 розмір – 2 штуки; 41 – 6; 42 – 15; 43 – 9; 44 – 5; 45 – 5; 46 – 1; 47 – 1.

Форма – розмір-зріст-кількість: 46-4-1; 48-2-4; 48-3-5; 50-2-2; 52-3—3;52-4-2; 48-4-5;50-3-3; 50-4-5; 50-6-5; 52-5-2; 52-6-1; 54-5-4; 54-6-4; 56-4-4.

Шкарпетки – 50 штук; рукавички робочі – побільше; балаклави літні – 50 штук; футболки – 50 штук.

Шини, бензопила «Дніпро»; масло 10-В-40; дизель; ополовники-2.

Матеріали підготувала Ольга РІЗНИЧЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНИЙ КОМЕНТАР

БУДАПЕШТСЬКИЙ ПІНГ-ПОНГ

Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ

«Ти ж розумієш, Джордже, що Україна – це навіть не держава! Що таке Україна? Частина її території – це Східна Європа, а частина, й значна, подарована нами!» – зухвало заявив Путін Джорджу Бушу під час зустрічі Росія – НАТО в Сочі 4 квітня 2008 року. Кажуть, якщо людина намагається принизити інших – вона, в першу чергу, принижує себе. Намагання вивищитися над іншими в такий спосіб – свідчення комплексу неповноцінності, меншовартості.

18 березня у Георгіївській залі Московського Кремля президент Росії Володимир Путін підписав сам із собою, себто із агентурою ФСБ, яке підпорядковується безпосередньо Президентові Росії, Договір про прийняття Республіки Крим до складу Росії. Далі – військова агресія на Донбас, намагання окупувати весь схід та південь України, пробити сухопутний шлях до окупованого Криму. Небагатослівне НАТО змушене констатувати, що російська армія на Донбасі відчутно переважає українську кількістю та якістю техніки, числом вояків.

Так розпочиналася та продовжується агресія проти нашої держави одним із гарантів Будапештського меморандуму 1994, яким держави-підписанти зобов'язалися «…поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України».

Нагадаємо, що Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї не потребував ратифікації та вступив у силу з моменту підписання – 12 грудня 1994 року. Під Меморандумом підписи не лише Президента України Л. Кучми, але й перших керівників найпотужніших ядерних держав сучасного світу: за Російську Федерацію – Б.Єльцина, за Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії – Дж. Мейджора, за Сполучені Штати Америки – У. Клінтона.

Правду кажуть у народі: «На злодієві шапка горить». Бо 19 березня, наступного після анексії Криму дня, МЗС РФ звинуватило США і ЄС в порушенні Будапештського меморандуму, бо вони, бач, не захистили Януковича. Ніби не віддавав особисто Янукович накази розстрілювати та калічити студентів і мирних протестувальників, не вчиняв злочинів проти держави, передаючи «тихою сапою» російським громадянам, та за сумісництвом – агентам спецслужб РФ керівництво силовими міністерствами, найпривабливіші економічні активи та українські надра. Заражене фарисейською амнезією, МЗС РФ заявляло: «Хотілося б задати питання, яким чином вкладаються в ці гарантії заяви, які неодноразово звучали з боку ЄС і США під час заворушень у Києві, загрози застосування санкцій до керівництва України? Що це, як не економічний примус стосовно суверенної держави?..», забувши про газові, сирні, м'ясні та інші війни проти окремих галузей української економіки з боку Кремля. «...Як ставитися, наприклад, до мало не постійного чергування західних емісарів на «майдані»? Як кваліфікувати заяви США і ЄС про те, що там уже не розглядають як легітимного партнера законно обраного главу держави, на відміну від нових керівників, призначених на площі в порушення всіх конституційних процедур? Все це – приклади того, як США та ЄС активно потурали державному перевороту в Києві, діючи проти політичної незалежності та суверенітету України в порушення зобов'язань за Будапештським меморандумом», – заявляло МЗС РФ, забувши згадати про розроблену в надрах ФСБ та погоджену з клікою Януковича спецоперацію «Моноліт», метою якої було збереження влади Януковича до 2020 року. Військова складова «Моноліту» передбачала збройне придушення акцій громадянської непокори після фальсифікації на користь Януковича виборів президента в 2015-му.

Що далі в ліс, то більше дров. Згідно із заявою Лаврова 21 січня 2015 року «...приєднання Криму в березні 2014 року не є порушенням Будапештського меморандуму з боку Росії, оскільки жителі півострова «використали своє право на самовизначення». Хоча статутні документи ООН не передбачають самовизначення автоматів, кулеметів, армій, військових баз та флотів, а надають право на самовизначення народам, а не «населенню».

«...Відсутність з боку РФ загрози застосування ядерної зброї проти України є доказом дотримання нею Будапештського меморандуму... Ми не підписувалися в Будапештському меморандумі погоджуватися з результатами збройного державного антиконституційного перевороту. Єдиним правовим зобов'язанням у Будапештському меморандумі є зобов´язання Росії, Сполучених Штатів і Великобританії не загрожувати застосуванням ядерної зброї», – фарисействує очільник зовнішньополітичного відомства Кремля.

Перефразовуючи держсекретаря США Джона Кері, мусимо сказати: «Брешете в очі всьому світові, «господін» Лавров». Адже держави-гаранти, у п. 2 Меморандуму «...підтверджують їх зобов'язання утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй». Та ще в п. 3 беруть «...зобов'язання згідно з принципами Заключного акта НБСЄ утримуватись від економічного тиску, спрямованого на те, щоб підкорити своїм власним інтересам здійснення Україною прав, притаманних її суверенітету, і таким чином отримати будь-які переваги.» Отже, Будапештський меморандум містить не лише гарантію застосування чи погрози Україні ядерною зброєю, а й жодна з країн-гарантів не буде використовувати проти України ніякої зброї. Ба, меморандумом вони зареклися проводити проти нашої держави економічні війни. Як виконувала Росія взяті на себе зобов'язання всі роки незалежності України, ми відчували та відчуваємо на власній шкірі, коли армія Кремля вириває з життя кращих та найдостойніших серед нас.

А що ж (як же) інші гаранти – США та Велика Британія? Спільно з іншими країнами Євроспілки, а також Австралією та Японією не визнали анексію Криму, ввели певні економічні санкції, які хоча й кусючі для російської економіки, але їхній рівень лише стимулює агресію Кремля. Погрози посилити санкції залишаються погрозами навіть після обстрілу Краматорська та окупації російсько-терористичними військами стратегічно важливого Дебальцевого, атакованого одночасно з підписанням документів Мінська-2. Захоплення Дебальцевого не удостоїлося навіть належної політичної оцінки з боку Заходу. Але ми дуже вдячні нашим партнерам за постійне занепокоєння, занепокоєння та вкотре занепокоєння.

«Будапештський меморандум не був договором про надання гарантій безпеки», – ще в квітні минулого року заявив посол США в Україні Джеффрі Пайєтт. «Суть цього документа полягає в тому, що підписанти беруть на себе зобов´язання поважати суверенітет і територіальну цілісність України»,– стверджував посол. А як щодо цитованого вище п. 2 Меморандуму, Ваша Екселенціє? США та Великобританія самоусунулися від багатосторонніх переговорів щодо політичного врегулювання конфлікту. Україну весь час штовхають то у «мінський» формат, то у гібридний «нормандсько-мінський». Але практика довела їхню неефективність.

Мало того, заступник Державного секретаря США з контролю над озброєннями і міжнародної безпеки п. Готмюллер вважає помилкою фокусуватися саме на Будапештському меморандумі. Адже Росія порушила не тільки цей документ, вона рознесла вщент всю систему міжнародної безпеки. Порушено також Хартію ООН, ключові принципи ОБСЄ, принципи непорушності кордонів, цілу низку інших міжнародних угод та документів.

«Якщо Росію не зупинити зараз в Україні, то завтра ми побачимо дестабілізацію Молдови і балтійських країн», – заявив тиждень тому прем'єр-міністр Англії Кемерон, в черговий раз погрожуючи третім пакетом санкцій проти ключових галузей російської економіки. Звертаємо увагу, що заява очільника англійського уряду прозвучала вже після початку «перемир'я» 15 лютого 2015 р. та захоплення російськими військами Дебальцевого 18 лютого. Нагадаємо, що за першу добу «тиші» російські терористи завдали 112 ударів по позиціях українських військ, з них 88 раз били по Дебальцевому. Однак щодо можливостей надання Україні зброї британський прем'єр вважає, що про це думати поки не час. Так коли ж настане час, пане Кемерон, адже Кремль цікавить не Молдова та Прибалтика, а Лісабон, Мадрид та Лондон?

3 березня 2015 р. Білий дім оприлюднив повідомлення про результати відеоконференції між лідерами США, Франції, Німеччини, Італії, Великобританії та президентом Європейської Ради щодо врегулювання кризи в Україні. Лідери поважних країн в черговий раз засудили напад на Дебальцево, закликали сторони припинити будь-які військові дії та співпрацювати з ОБСЄ, висловили надію на успішне та повне виконання Мінських угод та домовилися, що при повній реалізації цих угод можливі послаблення чинних санкцій, підтвердили рішучість діяти швидко та злагоджено в застосуванні інших суттєвих обмежень в разі серйозного порушення Мінських угод, захоплення нових територій.

«Відмова США надати Україні зброю навіть після того, як нав'язаний Україні Мінськ-2 приніс тільки поразку в Дебальцево, ставить уряд у Києві на межу краху і ставить питання, чи дійсно Барак Обама підтримує Україну» – повертає світ до реалій редакційна стаття впливового американського видання The Washington Post, оцінюючи позицію Заходу "запрошенням" Путіна до подальшої агресії. «Затримуючи військову допомогу Україні і відмовляючись карати за напад на Дебальцево, Обама ризикує допустити знищення уряду в Києві, який, за його словами, він підтримує, – і відкриває двері до більшого конфлікту з Росією», – говорить видання.

Коли вже верстався матеріал до друку, в медіа з'явилося інтерв'ю агентству Associated Press посла Німеччини в США. Він заявив, зокрема, що президент США Барак Обама відмовився від поставок летального озброєння українській армії після зустрічі з канцлером ФРН Ангелою Меркель ще 9 лютого цього року у Вашингтоні. Вітте заявив, що Меркель навела переконливі аргументи важливості "продовження дипломатичних і політичних зусиль" щодо вирішення військового конфлікту на сході України. Обама з цими аргументами нібито погодився. Що це, як не «запрошення» Путіна до подальшої агресії?

Аргументи канцлера ФРН, здається, деталізував радник міністра МВС Анатолій Геращенко. Він стверджує, що Росія висунула США і Європі ультиматум: у разі надання Україні оборонної летальної зброї пригрозила розпочати повномасштабну військову агресію проти Києва. То що, США і Європа налякалися?

Адже всім зрозуміло, що у Путіна сьогодні є два варіанти дій в реалізації маніакальної стратегічної цілі – атаки на Європу і світ задля світової гегемонії: здійснити повномасштабну військову агресію проти Києва для захоплення українського плацдарму, або, за прикладом Сталіна в радянсько-фінській війні, взяти тайм-аут для кращої підготовки майбутньої атаки за світове панування, відкусивши лише частину України.

Лише негайне надання Україні оборонної зброї та обладнання, введення жорстких, всеоб'ємних санкцій проти Кремля в стані зупинити путінський нацизм.

Час переходити від умиротворення агресора до примушування до миру. За зволікання Захід та США можуть заплатити страшну ціну, значно вищу, ніж у Другій світовій.

м. Київ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Білогорща. 65 років по тому

Сонячні промені ледве проникали крізь хмари, які окупували весняне небо. І лише деякі з цих сонячних променів прорізали товщу зимового лісу Білогорщі і осяяли монумент головного командира УПА Романа Шухевича. Та цього дня весняний холод був змушений відступити перед велелюдним зібранням громадськості біля підніжжя пам'ятника героєві – генерал-хорунжому Тарасові Чупринці.

Після панахиди, яку відслужили троє священиків на чолі з місцевим парохом о. Зеновієм, як завжди полум'яну проповідь виголосив о. Михайло Низькогуз. 65-ту річницю загибелі у нерівному бою з військами НКВД головного повстанського командира, як і очікувалося, не проігнорував недавно призначений голова Львівської ОДА Олег Синютка. Він, як і інші очільники області, а також депутати, представники громадськості та політичних партій поклав квіти пошани до монументу Героя. Серед них був і кошик квітів від Конгресу Українських Націоналістів, які поклали голова ЛОО КУН Тарас Гентош та голова Секретаріату Ігор Данилиха.

Згодом розпочався мітинг, під час якого виступили керівники області, депутати. Виступили також голова Львівського Крайового Братства ОУН-УПА Олесь Гуменюк. У своїй промові член Президії Головного Проводу КУН Тарас Гентош зазначив, що подвиг героя-генерала сьогодні надихає новітніх героїв Майдану і АТО. Власне українські повстанці є добрим прикладом для бійців батальйону ОУН та інших військових з'єднань, які захищають східні землі України від тих самих окупантів.

Герої не вмирають, і пам'ять про них є прапором наших військових звитяг.

І. СИВИЙ

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

У ПЕРЕДДЕНЬ ГЕНОЦИДУ

«Наші приїхали!». Під такою назвою кілька років тому в газеті «Колос» опубліковано матеріал про приїзд у Огіївку делегації з села Нехвороща на Полтавщині. Тобто з того села, вихідці-переселенці з якого й заснували Огіївку, й родинні (більш того – родові) зв'язки між цими селами зберігалися завжди. Але нині не час і не місце розповідати про історію цих сіл (це успішніше зроблять огіївчани). Нині треба розповісти про страшні події, що сталися на спорідненій землі навесні 1930 року, в розпал колективізації, фактично напередодні Голодомору, на території трьох теперішніх областей – Полтавської, Харківської й Дніпропетровської.

(До слова, щодо останньої. Нема сумніву – вже в найближчі роки сусідня до нас область, одвічно козацька земля поверне собі рідну, притаманну назву – Січеславщина. І у нас тут не шмигатимуть автофургончики з написом «Катеринославхліб»).

І трошки про Полтавщину. Щоб читачі не говорили, чому це, мовляв, сахновщинська газета розповідає про події на «чужій» землі. Коли я згадую своїх бабусю й діда по матері, які й народилися, й померли поблизу Краснограда, то пригадую і їхню вимову й лексику – типово полтавську. Це я говорю нині, після багаторічної роботи зі словом. А тоді, в дитинстві, така мова була для мене природною. А Костянтиноградський повіт – це ж наш повіт, де свого часу з'явилася й Сахновщина.

По суті – ми всі полтавці. Хоча й наш Харків, український Харків – теж свій для нас.

На жаль, навіть тепер, після стількох заходів, пов'язаних з річницями Голодомору 1933 р., знову натрапляємо на публікації в пресі, в теле– й радіопередачах, де людям втовкмачується в голови думка про те, що голод, мовляв, був засобом змусити селян вступати до колгоспів. Тобто був інструментом колективізації. А в цьому твердженні все перевернуто з ніг на голову. Навмисно чи від нерозуміння історичного процесу. Бо в 1932–1933 роках уже не треба було ламати опір українських селян. Його вже було зламано раніше. Про один з яскравих виявів такого опору йтиметься в цій публікації. А на час початку Голодомору колгоспи в Україні вже існували, діяли не один рік. Тому не вірте тим авторам, в яких нема – в кого розуму, а в кого совісті, які донині товчуть, що метою Голодомору була колективізація. Бо якраз вона й була тактичною зброєю в руках організаторів геноциду. З колгоспів набагато легше вилучити весь хліб, бо там ніхто його не ховав. І хліб вилучався – якраз для того, щоб українське село вимерло.

Голод в історії України

Події, про які треба розповісти, описано в журналі «Визвольний шлях» (Лондон) за листопад 1956 року. Звідки про них стало відомо в Європі? Висловлю думку, а небайдужий читач потім зможе оприлюднити свою, але аргументовану. Нещодавно потрапив на очі матеріал про діяльність спецслужб різних країн у ХХ-му столітті. Зокрема, зовнішніх розвідок. Так от, закордонні експерти визнають найкращою зовнішньою розвідкою світу 30-х років українську визвольну. Кращою навіть за шпигунські відомства гітлерівської Німеччини. Хто уважно вивчав документальні матеріали й спогади про більшовицькі репресії 30-х рр. в УРСР, той мав би звернути увагу на те, як часто органи ГПУ-НКВД висували заарештованим людям (навіть жителям центральних, південних, східних областей) звинувачення в належності до ОУН. Або у зв'язках з цією організацією. Чи ж можливо було, щоб усі ті звинувачення були надуманими? Ні, чимало з них грунтувалися на дійсних фактах. У тім то й річ, що керівництво українського визвольного руху рік за роком ретельно відслідковувало події в підрадянській Україні. І головним чином завдяки цьому, а не через інформацію іноземних дипломатів та журналістів, у світі одразу стало відомо про нечуваний в історії голод в Україні 1933 року.

А готувався він ретельно й продумано не один рік. Про одну зі спроб опору окупантам нашого, вже тоді бездержавного народу, про одну з подій, що передували найбільшій світовій трагедії, нині варто переповісти.

…Жила тоді така дівчина

Оксана Трояненко. Ось кого варто було б з ініціативи громадськості Президентським указом удостоїти звання «Герой України» (посмертно).

Народилась Оксана 1907 чи 1908 р. в. с.Чернещина. Це вже була Дніпропетровська область. А Нехвороща була і є на іншому березі Орелі. Жила дівчина-сирота з 12-літнім братом у своєму селі.

Саме вона, виявивши природжені організаторські здібності, й очолила жіноче, або, як його називали селяни, «бабське» повстання проти більшовицької влади й колективізації. Цей народний виступ набув масового характеру й охопив чималу територію в Новомосковському й Павлоградському районах, а також у Костянтиноградському (до нього за тодішнім адмінподілом і належала Нехвороща).

Оксана Трояненко об'єднала навколо себе жінок навколишніх сіл. У березні 1930 р., тобто 85 років тому, вони ліквідували колгоспи в селах обабіч Орелі. Худобу й майно господарі забрали назад. Налякані повстанням так звані «комнезами» (комітети незаможних селян), сільради й голови колгоспів сиділи тихо й не пробували протидіяти. Міліція та керівництво районів чекали на вказівки від вищої влади і теж не чинили тиск. Явних, а не прихованих дій з їх боку не було видно.

В кінці березня жіноцтво з багатьох ближніх сіл, зокрема, й з Нехворощі, масово почало збиратися в Чернещині. Вони гуртувалися на ярмарковому майдані для спільного обговорення планів подальших дій. Зібрались на тому майдані тисячі жінок. На ганку сільради, як на трибуні, з'явилася молода, повна енергії, сили й запалу Оксана Трояненко. Дзвінким юним голосом вона закликає всіх на боротьбу з «колгоспним кріпацтвом», за право бути вільними господарями на власній землі. Аби, на її думку, змусити «совєтську» владу відмовитись від колективізації,треба,щоб жіночий рух проти колгоспів поширився на всю Україну.

Під час мітингу велика група комсомольців (тобто провокаторів) намагалася чинити моральний і фізичний тиск на жінок. Але їх відтіснили «дядьки». Хоча чоловіки активної участі в тих подіях загалом і в зібранні зокрема не брали, але по периметру майдану їх було чимало. Саме вони й погнали задурманених комсомольців убік, на розкисле від весняної багнюки поле.

А жінки постановили всім гуртом іти через Котівку на Дніпропетровськ, по дорозі приєднуючи до себе нові маси жінок, настроєних проти колгоспів. Але хтось з місцевих партійців негайно сповістив телефоном з сільради в райцентр про цей задум, і похід вдалося спинити. Загін співробітників ГПУ, міліції, а також озброєних партійних і комсомольських активістів біля села Шагарівки перекрили шлях колоні жінок. Наштовхнулись на багнети гвинтівок і погрози застосувати зброю, беззбройні, вони були повернути назад у Чернещину. Але переслідувачі посунули за ними.

І знову жінки стали на тому ж майдані радитись, як же їм чинити далі. З того ж самого ганку сільради до своїх посестер промовляє Оксана Трояненко. Але договорити не судилось. До будинку наблизився секретний співробітник («сексот») ГПУ, «червоний партизан» (тобто бандит) на ім'я Макар. Він ховав під одежею обріз мисливської рушниці. Ніхто не чекав пострілу, та від отриманого вогнепального поранення Оксана померла на місці. Жінки схопили вбивцю, але той постріл був сигналом для нападників. Вони пішли вперед, наказуючи жінкам залишити площу і розійтись. Були спроби відбиватися камінням з бруківки, пляшками та іншим. Але з боку міліції пролунали постріли в повітря й погрози стріляти на ураження. Під час стрілянини таки було поранено двох чоловіків, які кинулись на захист. Так було «зачищено» площу від наляканих людей, що зостались без ватажка.

Коли міліціонери рятували вбивцю від жіночого самосуду, звучали обіцянки правосуддя. І наступного дня в Чернещині справді було виїзне відкрите судове засідання у справі про умисне вбивство. Душогубові був винесений вирок – смертна кара. Його перевезли в Дніпропетровськ, а там апеляційний суд змінив Макарові вирок на умовне позбавлення волі. Лише наказано було йому не повертатись додому, ото й усе покарання.

Натомість багатьох жінок, активних учасниць повстання, було заарештовано й кинуто до в'язниць різних міст, там згубилася й згадка про них. Але була молода жінка на ім'я Лукія з Нехворощі (прізвище в інформації подане як Д-ко), яка через кілька років таки повернулась додому. Вже пізніше, при німцях.

Підготував В. ВАКУЛЕНКО

ПОДІЯ

СТОЛИЧНИЙ ФЛЕШМОБ – сучасна присвята Роману Шухевичу

Шостого березня на Майдані Незалежності відбувся захід із вшанування пам'яті Головного Командира УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича, який загинув від рук працівників спецслужби НКВС у 1950-му році.

Ініціатором заходу виступив КУН, один із співзасновників Альянсу Балто-Чорноморських Націй (АБЧН), офіцер УНСО Ігор Мазур.

На Майдані Незалежності, біля пам'ятника козакові Мамаю активісти Конгресу Українських Націоналістів, УНСО, Молодіжного Націоналістичного Конгресу, СОУ, Української партії, Народного Руху України та Альянсу Балто-Чорноморських Націй влаштували флешмоб, який привернув увагу киян та гостей столиці.

Суть флешмобу полягала у відтворенні бою між вояками УПА та НКВС, який закінчився перемогою українців. Перевдягнені у форму українських повстанців та чекістів, хлопці влаштували псевдо-стрілянину. Реконструкції не завадив рясний мокрий сніг, який йшов цього дня у столиці.

Заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів та голова київського осередку КУН Юрій Шепетюк зазначив: «Роман Шухевич і ті, хто продовжують його справу, сьогодні на Сході України є воїнами світла».

А керівник військової референтури Конгресу Українських Націоналістів, один з засновників АБЧН Ігор Рудник наголосив, що в 40–50-х роках, коли воїни УПА виступали на вістрі боротьби з двома окупантами – німецьким і кремлівським, коли Україна не мала власної державності, – їм було важче, ніж нам.

Він також додав, що «саме завдяки поколінню героїв часів Шухевича, ми зараз маємо власну державу. І тепер гасло «Слава Україні!» звучить не лише на Західній, а й по всій Україні. Його можна почути по всьому світу, і навіть в Москві. Проти спільного агресора з нами об'єднуються інші народи – чеченці, грузини, білоруси, литовці, татари… Разом ми наближаємо той день, коли в столиці Московії майорітимуть наші прапори, а на Червоній площі буде парад Перемоги!»

Офіцер УНСО Ігор Мазур підкреслив: «Війна продовжується, вона не закінчилася зі смертю лідера УПА. Бій триватиме, допоки не припинить існування Російська імперія. Сьогодні сині кашкети енкаведистів символізують режим Путіна, який є нащадком радянських каральних органів. Віримо, перемога буде на нашому боці».

Прес-служба КУН

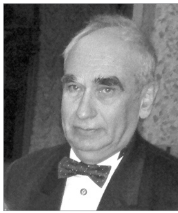

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПОДАТОК НА ДОДАНУ ДУРІСТЬ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
письменник

13 лютого Верховна Рада схвалила проект Закону про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо підготовлення, виготовлення, розповсюдження книжок та періодичних видань друкованих засобів масової інформації вітчизняного виробництва). Проект підтримали 99 депутатів від блоку Петра Порошенка, 63 від «Народного фронту», 24 від «Самопомочі», 19 від Радикальної партії, 12 позафракційних, 10 від «Батьківщини», 5 від «Економічного розвитку», 2 від «Опозиційного блоку», 1 від «Волі народу». У пояснювальній записці до законопроекту зазначається, що «неналежна увага держави до вітчизняної книги та періодичних видань як стратегічного інструмента формування особистості, громадянина, нації стала однією з причин інтелектуальної та культурної деградації українського суспільства...», а ще «у законопроекті відсутні положення, які містять ознаки дискримінації». От на цьому й хотілося б зосередити увагу. Перепрошую за сухість викладу (закон є закон), далі буде цікавіше.

Отже, без ознак дискримінації. Добре це чи погано? Маємо, приміром, зареєстроване в Києві видавництво «Махаон – Україна», що є філією... московської видавничої групи «Азбука-Аттікус», яка, крім столиці України, має філії і на власне російських теренах – у Санкт-Петербурзі та Челябінську. Зареєстроване як суб'єкт видавничої діяльності в нашій державі видавництво «Махаон – Україна», звісно ж, пропонує читачам продукцію своїх російських засновників – «вітчизняні» (як зазначено в прайсі), тобто російські жіночі та чоловічі детективи, бойовики, книгу «Дєньгі, дєньгі, дєньгі», означених як «вєтєрани МВД» Гєннадія Водолєєва та Сєргєя Сідоренка. Все перелічити неможливо та й навряд чи треба. У розділі «Література для дорослих» власні книжки видавництва «Махаон – Україна» на сайті «поки що відсутні», відтак українському читачеві пропонують вдовольнити попит за рахунок отакої-от "вітчизняної" московського розливу продукції. У рубриці «Дитяча художня література» привертають увагу позиції «Зарубіжна дитяча література» (більшість перекладів російською та «Російська література для дітей». Про українську дитячу літературу взагалі не йдеться, а виокремлення російської знов-таки підкреслює, що для наших дітлахів вона «вітчизняна». Нагадаю, згідно з новим Законом «Махаон – Україна» як зареєстрований Держкомтелерадіо суб'єкт видавничої діяльності звільняється від оподаткування.

Те саме стосується й наявного в переліку видавництв України видавництва «Атлант». От тільки, натиснувши на відповідне посилання (www.atlant-tpq.ru), чомусь одразу потрапляєш "у гості" до... одноіменного санкт-петербурзького видавництва, яке спеціалізується на книжках з військово-історичної тематики. Виходить, підкинуть з Петербурга до Києва електронну версію книжки «Русский нож» або «Совєтскіе кортікі», а київський «Атлант» цю «вітчизняну» літературу в розпал російської агресії проти України розтиражує та ще й «ні капєйкі хахлам» не заплатить.

Перелік українських «дочок» російських видавництв згаданими тут, звичайно, не вичерпується, але перейдімо до іншої проблеми. Серед партнерів «Саммміт-книги» значиться близький до Віктора Медведчука журнал «Славянская эра», а саме видавництво в рубриці «Історична література» поряд зі справді достойним «Імператором Нероном» Володимира Дмитренка пропонує «Сталін. Згадуємо разом» та «Хто змусив Гітлера нападати на Сталіна» одіозного російського письменника, одного з лідерів руху «Антимайдан» та засновника партії «Вєлікоє отечєство» Ніколая Старікова. Нагадаю, 14 березня 2013 року активісти «Свободи» зірвали презентацію в Києві книжки цього «пісатєля» «Сталин. Вспоминаем вместе». Тепер «Саммміт-книга» переклало й видало цю книжку українською. За Законом №1833 така продукція звільняється від оподаткування.

На російськомовному (як і в «Саммміт-книги») сайті «Клубу сімейного дозвілля» чого тільки нема! Скажімо, таке ноу-хау: «Зарубєжная классіка», «Русская классіка» (окремо від зарубіжної!), «Українская классіка». От тільки «українская» налічує (аж!...) 3 позиції, з-поміж них «Вій» («знамєнітоє произвєдєніє Гоголя, котороє заставляєт кровь стыть в жілах», як зазначено в анотації), а «русская» – всєго! 35, до яких належать «Чапаєв» Д.Фурманова, і «Фаворіт» В.Пікуля – двотомний роман про Катерину II, який відтепер ми повинні розглядати як «стратегічний інструмент формування особистості, громадянина, нації», покликаний запобігти «інтелектуальній та культурній деградації українського суспільства» (див. Пояснювальну записку).

Мабуть, тими ж добрими намірами керується інше харківське видавництво «Фоліо», пропонуючи читачам серії «Українська класика», «Русская классика», «Зарубіжна класика» (знов-таки російська начебто не зарубіжна), а ще просто «Классика» – 200-томник «лучших произведєній русской і зарубєжной (!) классікі». Наразі видано 26 книжок цієї серії, подальші від оподаткування звільняються. А ще у видавництва є серії «Графіті» та «Граффити», «Колібрі» та «Колибри», «Мініатюра» та «Миниатюра» – такі собі «Єдина країна/ Единая страна».

Треба сказати, що найбільш зворушливими в книжковому меню «Фоліо» мені видалися не сентиментальні романи Єлєни Весніної із серії «Сестры по крови» чи «Исцеление любовью», а так само російськомовні подарункові видання із серії «Историческая библиотека» (планується 50 томів): «История российская» В.Татіщева в 3 томах «всєго» за 5100 грн., «Петр Великий», «Екатерина Великая», «Смутное время» К.Валишевського (по 1700 грн. за книжку). Втім, три томи В.Татіщева чи К.Валишевського не можуть конкурувати із «Размышлениями» Д.Табачника (дванадцять тисяч гривень! – навмисне пишу прописом – штука.).

Для порівняння: «Діалоги» Платона це ж видавництво пропонує за 35 гривень 90 копійок.

От і виникає до, безперечно, шанованих мною авторів Закону №1833 Ю.Луценка та М.Княжицького цілком логічне запитання: а чи варто звільняти від оподаткування – отак-от гамузом – усі книжкові видання (те саме стосується й періодичних)? Чи не слід, не боячись звинувачень у дискримінації, внести до нього такі обмежувальні положення:

– «за винятком філій іноземних видавництв та видавництв, які повністю або частково фінансуються з-за кордону й співвласниками яких є іноземні громадяни»;

– «від оподаткування звільняються написані будь-якою мовою книжки письменників України та переклади на українську мову творів зарубіжних письменників, за винятком тих, які можуть завдати шкоди національній безпеці України».

Це ж так просто, шановні. Щоб додуматися до цього, не треба депутатської зарплати, ні купи помічників. Звісно, й слухати лобістів також не треба. Чи наша держава нині така багата, а саме її існування таке безхмарне, що ми можемо дозволити собі мільйонні видатки на фінансування проектів «руского міра»?

Далеко не все, що видається в Україні (про те, що легально й нелегально завозиться, я вже мовчу), відповідає заявленим у Пояснювальній записці критеріям. Чимала кількість книжок спрямована – прямо чи опосередковано, свідомо чи несвідомо – саме на деградацію українського суспільства. Ми не вирвемося з лапищ «старшого брата», поки житимемо життям його маршалів, «ментів», бандитів та повій. Звільнивши від оподаткування таке чтиво, українське суспільство ще довго платитиме податок на додану дурість.

Повторюся: не все, що видається в Україні, повинно взагалі видаватися, а не те що дотуватися державою. Але це вже інша тема, яка, мабуть, належить до компетенції СБУ.

ХТО ЗАБУВ «ПРАЗЬКУ ВЕСНУ», ТОГО ЧЕКАЄ СИБІРСЬКА ЗИМА

ЧЕХИ ОЗБРОЮЮТЬ РОСІЮ?!

Рівно рік тому Львівська МО КУН пікетувала Російське консульство у Львові з приводу анексії Криму. Тоді нас підтримали республіканці та представники громадських організацій. І ось тепер зворотній акт співпраці. Щоправда, нині об'єктом пікетування став консулят Чехії у Львові. Ініціативу місцевого УРП підтримав львівський міський КУН. Мабуть, особливо агітувати конгресівців Львова не доводилось після висловлювань діючого президента Чехії Земана про Степана Бандеру та про Українську Державу.

Додало політичної злості учасникам повідомлення про продаж чеськими бізнесменами американської та німецької зброї росіянам. Учасники пікету розгорнули гасло: «Хто забув «празьку весну», того чекає сибірська зима». Інше гасло теж апелювало до короткої пам'яті чехів щодо подій у Празі 1968 року. На мітингу-пікеті виступили керівники крайового Проводу УРП, а також очільники Спілки політв'язнів та ГПО «Українська справа». Голова Секретаріату ЛОО КУН у своєму виступі зазначив, що український та чеський народи мають багато спільного у своїй історії і при цьому зберігають свою самобутність. У Львові 25 літ тому було названо вулиці іменами славетних чехів Шафарика, Чапека, Гашека, Масарика. Останньому відкрито і пам'ятний знак. Натомість у Празі і Львові встановлено пам'ятні таблиці відомому українському вченому у галузі ветеринарної медицини Іванові Горбачевському, який був ректором Карлового Університету у Празі. На жаль, сьогодні в Чехії час не Яна Гуса, Вацлава Гавела, а Земана і Клауса, яким за уроки історії можна поставити двійки. Як показує досвід людства: ігнорування історичних уроків коштує надто дорого.

Професор Лев Величко зачитав спільне звернення пікетувальників і за їхнім дорученням передав працівникам консульства Чеської Республіки, яким керує Мірослав Клім. До речі, він і досі послуговується російською у своїй професійній діяльності, зневажаючи українську. Авта на вулиці неодноразово підтримували сигналами клаксонів, а перехожі львів'янки поскаржилися, що чеське консульство незаконно затримує і відмовляє українцям у видачі віз.

Учасники акції неодноразово висловлювали протест діям очільників Чехії, які проводять явно проросійську політику, і висловили сподівання, що чеський народ має іншу позицію.

Ігор ДАНИЛИХА

Звернення до громадян Чехії

Останнім часом ЗМІ оприлюднюють інформацію про те, що чеські фірми постачають найновішу зброю в Росію: американські автомати типу Bushmaster 90705, 90838 і 90899, DPMS RFA 3-3G2, німецькі карабіни Heckler-Koch та пістолети Sig Sauer.

Екс-президент Чехії Вацлав Клаус неодноразово висловлювався негативно про Україну і українців: «Україна – штучно створена країна з етнічно неоднорідним населенням».

Президент Чехії Мілош Земан схвалив військові дії Росії проти України, оскільки закликає відмінити антиросійські санкції ЄС і відновити партнерські стосунки з Росією.

Сьогоднішньому і колишньому президентам Чехії бажаємо трохи вивчити історію своєї держави. Тоді вони прочитають, що:

– онімечення територій, на якій проживав чеський етнос, тривало століттями;

– чеської держави впродовж XVII–XIX століть не існувало;

– в Судетській області на початку XX століття не лунала чеська мова, а в Празі переважна більшість мешканців спілкувались лише німецькою мовою.

Тільки завдяки авторитету та активній діяльності Томаша Масарика і Едварда Бенеша, поразці Німеччини і розпаду Австро-Угорщини після Першої світової війни, Франція і Англія визнали Чехословацьку Національну Раду, яка певний період базувалась у Києві, як тимчасовий уряд Чехословацької держави. Відлік державності Чехії почався з жовтня 1918 року.

Існування та ствердження Чехословаччини значною мірою стало можливим завдяки збройним силам держави, які були сформовані в Україні. Президент Томаш Масарик завжди був вдячний Україні та українцям за це.

Панам Вацлаву Клаусу, Мілошу Земану та торгашам зброєю радимо собі нагадати, чому здійснив самоспалення Ян Полах, Ян Заїц та інші громадяни Чехії. Пригадати операцію «Дунай», коли 300 тисяч російських солдат і 7 тисяч їхніх танків окупували Чехословаччину, коли весь уряд протягом доби був депортований з Праги до Москви.

Ми закликаємо громадян Чехії не продавати зброю Росії, яка напала на Україну, оскільки кров вбитих, поранених і сльози будуть на Вашому сумлінні.

Україна хоче бути вільною і не хоче війни. Ми надалі підтримуємо гасло «За нашу і Вашу свободу».

Львівська крайова організація УРП
Львівська міська організація КУН
Львівська обласна організація СПВУ

ПОГЛЯД

ЕТНІЧНА СКЛАДОВА РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Валерій ШВЕЦЬ,
професор

Це ж як потрібно ненавидіти все українське, щоб за першої сприятливої можливості взятися за зброю і почати вбивати? Такий рівень ненависті в принципі неможливий всередині одного етносу. Якщо ж він є, то шукай ще один етнос, який претендує на ту саму землю. Але на Сході України його не потрібно шукати. Він відверто назвався своїм ім'ям – це, за означенням президента сусідньої держави, – «русскій мір» і його носії – «русскіє люді».

Чому війна почалась на Сході?

Тому що там мешкає найбільший відсоток росіян порівняно з іншими регіонами материкової України. Чому бойові дії охопили не всю Донецьку або Луганську області? Тому що на контрольованих українською владою територіях цих областей помітно переважає український етнос. Які території українська влада так і не змогла взяти під свій контроль? Там, де росіяни становлять до 50 відсотків населення. Чим характерні ці території? Вони характерні наявністю великих міст, зокрема Донецька і Луганська. Специфіка проживання російської етнічної меншини в Україні полягає в її зосередженні, в основному, у великих містах. Щоправда, після Голодомору 1932–1933 років в Україні з'явилося багато російських сіл на місці вимерлих українських, а після закінчення Другої світової війни російські села з'явилися і на місці німецьких, але у глобальному вимірі найбільше росіян живе саме у найбільших містах України. Ось деякі числа. За переписом 2001 року в Донецьку мешкало 46 відсотків українців і 48 відсотків росіян, тоді як у Донецькій області включно з Донецьком мешкало 57 відсотків українців і лише 38 відсотків росіян. За тим же переписом у Луганську мешкало 50 відсотків українців і 47 відсотків росіян, тоді як у Луганській області включно з Луганськом мешкало 58 відсотків і лише 39 відсотків росіян. Насправді ці дані вже є застарілими, і за 13 років після перепису вони значно змінились на користь українського етносу, якщо брати до уваги тенденцію всіх попередніх років існування незалежної України. Динаміка цього зростання настільки переконлива, що ще років десять і ці регіони раз і назавжди пройшли б точку неповернення, і у Росії просто не вистачило б критичної маси етнічних росіян, щоби спровокувати тут серйозний міжетнічний конфлікт. Так що час вибору початку війни на Сході України був зумовлений врахуванням цієї обставини також. Чому антиукраїнські сили систематично перетворюють села і невеликі міста у зону випаленої землі? Тому що ці села і невеликі міста переважно українські і їх їм не шкода. Чому обстріли великих міст, таких як Донецьк і Луганськ, ведуться лише в обмежених масштабах? Тому що відсоток росіян там надзвичайно великий. Самі ж обстріли потрібні для підтримки ворожих настроїв місцевого населення щодо української влади, оскільки обстріли списуються на українське військо. Як це нагадує війну з ОУН-УПА на Західній Україні! Там також підрозділи НКВС, що видавали себе за повстанців, нищили місцеве населення.

Можливо, краще було б не згадувати етнічні передумови війни на Сході? Це так не модно у сучасному світі говорити про нації, народи, етноси, про національну ідею. А слово націоналізм стало тепер майже лайливим. На це я відповім так: «Мода приходить і відходить, а нації, народи, етноси залишаються, якщо вміють боронити себе». А успішно боронити себе найкраще тоді, коли ти називаєш речі своїми іменами, коли ти знаєш, що відбувається, коли ти знаєш ліки, які допомагають. Якщо ж ти блукаєш манівцями та ще й у темряві, не сподівайся на перемогу, особливо, коли ворог застосовує проти тебе найпотужнішу зброю. Ця зброя називається російський націоналізм або російська національна ідея під умовною назвою «русскій мір», яка завжди полягала раніше і полягає тепер у необмеженій експансії на землі інших народів і знищенні або підбитті їх під себе. Проти такої зброї успішною може бути лише аналогічна зброя під назвою українська національна ідея, яка ніколи не передбачала раніше і не передбачає тепер експансію на землі інших народів і їх нищення або підбиття під себе.

Українська національна ідея, на мою думку, – це фізичне і духовне повернення в родину дійсно братніх по крові і по духу народів і достойне існування серед них як рівного серед рівних, без жодної руйнації власного національного організму. На мою думку, не слід боятися терміну «націоналізм». Націоналізм властивий кожному народу. Якщо його немає, то немає і самого народу, або він не має власної держави. Якщо порівнювати народ з людським організмом, то рівень націоналізму є відповідником рівню імунітету. Я взагалі б замінив термін «націоналізм» терміном «національний імунітет». Людина тоді хворіє на інфекційні і навіть онкологічні хвороби, коли рівень імунітету недостатній для знищення бактеріальної або вірусної інфекції, або клітин, що почали безконтрольний поділ. Що найперше роблять при лікуванні інфекційних хвороб? Намагаються підвищити імунітет людини. Чому ми так легко віддали Крим? Тому що наш національний імунітет був тоді ще у пригніченому стані. Чому ми все ще не втратили Донбас, а далі і всю Україну? Тому що наш національний імунітет почав швидко посилюватись і його вже достатньо, щоби підтримувати військову рівновагу з агресором. Чим загрожує нам послаблення національного імунітету? Тим, що інфекція, присутня у всіх великих містах України, може вийти з під контролю, як це сталось на Донбасі. Тим паче, що вона різко підсилюється з кожною хвилею біженців зі Сходу. Не всі вони виїжджають до України з любов'ю до неї, деякі відверто демонструють свою нелояльність. Що потрібно для того щоби порушити військову рівновагу з агресором на нашу користь? Зміцнювати і надалі свій національний імунітет, що неодмінно зміцнюватиме нашу армію.

При цьому слід пам'ятати, що супервисокий рівень імунітету людського організму також може бути для нього смертельно небезпечним. Це так звані аутоімунні захворювання. При них імунна система організму починає активно нищити цілком здорові клітини власного організму, вважаючи їх ворожими. Атаці піддаються цілі органи: серце, печінка, нирки, підшлункова залоза тощо. Починається руйнація цих органів з наступним трагічним фіналом. Історії добре відомий такий патологічний стан національного імунітету і у часи Першої світової війни, і у часи Другої, і етнічні чистки під час Балканської кризи, і події на Африканському континенті. Особливо жахливих форм це аутоімунне захворювання набуло в Радянському Союзі. Тут фізично винищувались великі прошарки, навіть класи, населення – інтелігенція, селянство. Комплексному нищенню піддавались цілі народи, найбільше: українці, казахи, кримські татари, німці, чеченці, інгуші, калмики тощо. Сьогодні Росія кожним своїм кроком намагається довести, що вона є достойним спадкоємцем Радянського Союзу саме в його «класичній» редакції. Застосовувати найпотужнішу зброю Другої світової війни – реактивну артилерію проти народу, який вона ще лицемірно називає братським – це вже занадто. З чим ми маємо справу сьогодні? З патологічним станом російського національного імунітету, який триває, як мінімум, з 1917 року. Причому перші його атаки почалися проти власної еліти – мозку нації.

Теперішні події в Україні, свідчать, що Україна, як незалежна держава, може відбутися лише у статусі національної держави, оскільки лише така держава здатна ефективно себе захищати, тільки за таку державу українці готові віддати власні життя. Намагання загравати з певною агресивною національною меншиною або її лідерами ніколи не буде сприйматись нею як прояв доброї волі, а лише як прояв слабкості. В сучасному цивілізованому світі вироблені цілком слушні правила співжиття поряд різних етносів і їх просто слід дотримуватись. Завдання номер один для нинішньої влади – це не втратити довіри саме українського народу, бо тоді її вже ніщо не врятує. У цьому зв'язку я пригадую долю Народного Руху України. Він завжди прагнув подобатись всьому народу України, втрачаючи при цьому свій бойовий запал, а врешті перестав подобатись навіть тим 10–15 відсотків українського народу, що за нього традиційно голосували.

Чи здатні етнічні відмінності українців і росіян пояснити запеклість нинішньої війни, що аж зашкалює? Наскільки ці відмінності великі? Чи є ми одним народом, як вважають навіть ті нечисленні росіяни, що нам симпатизують? Чи були ми одним народом, а потім розійшлися по своїх домівках, як вважав ще один «вождь світового пролетаріату» – Сталін? Яке справжнє минуле наших народів і яке їх майбутнє?

«Що далі ви спроможетеся подивитися назад, – казав Черчіль, – то далі ви побачите вперед»

Наскільки далеко ми можемо подивитись вглиб нашої, української історії? Ми мали блискучий старт, пов'язаний з найдавнішою землеробською культурою Європи, а можливо і світу, – культурою Трипілля-Кукутень. Її назва походить від назв двох населених пунктів –українського і румунського. Археолог Вікентій Хвойка відкрив перше трипільське поселення у 1893–94 роках на вулиці Кирилівській, 55 у Києві. Розквіт цієї культури припадає на 5500–2750 роки до нової ери. Нагадаємо, що знамениті Шумерська і Єгипетські цивілізації виникли лише у четвертому тисячолітті до нової ери. Давній Шумер був колискою писемності. Йому ж приписували довгий час і винайдення колеса. Проте 1991 року в Румунії, у межах території трипільської цивілізації, було знайдено колесо, що на тисячу років давнїше за шумерське. Поза зоною трипільської цивілізації, але в межах Лівобережної України було знайдено і найдавніший кістяк свійського коня, якому близько 6 тисяч років. Трипільці створили найбільші в Європі протомістa з населенням понад 15000 мешканців. Є думка, що їм належить і винахід бронзи. На територію України ця цивілізація прийшла з території Румунії. Половина її площі поширення припадає на Румунію разом із Молдовою, половина – на Україну. Чи є ми генетичними нащадками трипільських племен, чи лише духовними? Приблизно кожний другий українець є носієм специфічного генного маркера, присутнього в у-хромосомах чоловіків, що відповідає гаплогрупі I. Цю гаплогрупу сучасна наука пов'язує якраз із трипільськими племенами, так само, як майже відсутню серед українців, гаплогрупу R1b з кельтськими племенами, а присутню майже у кожного другого українця гаплогрупу R1a – з арійськими племенами. А як румуни? У них цей специфічний маркер I присутній ще у більшого відсотка чоловічого населення. У росіян, з очевидної причини, ця гаплогрупа відсутня, а у білорусів і поляків є, хоча і дещо рідше, ніж у українців. То де наші справжні брати по крові?

А що ж росіяни? Коли вони з'явились на історичній арені? Лише в часи виникнення нашої знаменитої держави – Русі. Землеробство на корінних московитських землях з'явилось лише як вислід колонізації їх земель Руссю. Почну словами українського класика: «Кільканадцять урало-алтайських номадських (кочівних) племен без культури і держави підбили київські, а пізніше новгородські культуртрегери в X–XII ст. і християнізували, нав'язавши їм богослужбову мову Києва, кріпацтво для ліпшого економічного визиску і назву, що вказувала на приналежність до Києва-Русі «русскіє»» (Юрій Липа: «Призначення України»)». Заявили вони про себе, як певна окремішна від русинів сила у цілком характерний і досі для них спосіб. 8–12 березня 1169 року під проводом Володимиро-Суздальського князя Андрія Боголюбського – ім'я то яке у їх майбутнього святого – вперше, але не в останнє захопивши і зруйнувавши Київ. Це – дата початку власне московитської історії.

Юрій Липа, як національно свідома українська людина – особа зацікавлена. Давайте візьмемо одну з найяскравіших постатей дев'ятнадцятого сторіччя – Карла Маркса – людину, у якої саме в Росії, а згодом у Радянському Союзі, виявилось найбільше прихильників і послідовників. «Росія, що не має жодного стосунку до Русі і отримавши, точніше – вкравши свою нинішню назву в кращому разі у XVIII сторіччі, тим не менш – нахабно претендує на історичний спадок Русі, створеної на вісімсот років раніше. Однак московська історія – це історія Орди, пришита до історії Русі білими нитками і повністю сфальшована» (Карл Маркс: «Спростування дипломатичної історії XIII сторіччя»).

А що говорить генетика?

А генетику в Радянському Союзі часів Сталіна невипадково заборонили. У післясталінські часи цю дражливу тему також намагались і намагаються не чіпати. Генетика, насправді – наука точна, а точна наука дає точну відповідь. У даному разі точна відповідь небезпечна. Хоча, насправді, точну відповідь знали ще за десятки років до появи генетики.

У 1850 році міністр внутрішніх справ Російської імперії граф Л.Перовський доручив відомому археологу О.Уварову провести археологічні дослідження «…в Суздалі та біля Суздаля, на місцевості, ніколи не досліджений…». Місце досліджень було вибране не випадково – це, фактично, етнічний центр народу, який увійшов в історію як русскій, пізніше московський, пізніше і до теперішнього часу знову як русскій. Дослідження були проведені в 1851–1854 роках в повітах: Суздальському, Юріївському, Переяславському і Ростовському. Усього було досліджено 163 місцевості і розкопано 7729 курганів – число, вражаюче навіть для теперішнього часу. Розкопані кургани припадали на часовий проміжок з VII-VIII і до XVI сторіч. Виявилось, що всі поховання належали народу Мері. Паралельно з ним у сусідніх містах і селах працювали учні О.Уварова. Разом вони склали детальну карту земель, заселених народом Мері. Цю карту можна побачити в книжці Володимира Білінського: «Москва ординська». Наведу лише назви міст, відомих і дотепер: Кострома, Ярославль, Владимир, Ростов, Тверь, Торжок, Клин, Коломна, Кашира, Рязань, нарешті, Москва. Південніше мерянської землі лежать землі споріднених з нею племен Мещери, Муроми і Мордви. Східніше – Марі, північніше – Весі Белозерської. Північно-західніше – Весі Єгонської. А де ж слов'яни? Єдиних, кого можна було б зарахувати до слов'ян у Східній Європі – українців і білорусів або мешканців Новгорода, там не знайшли. Зауважу, що слов'янський ген і досі не знайдений, мабуть, з тої причини, що його в природі не існує. Кельтський генетичний маркер є,

Трипільський є, Арійський є. Є ще багато інших, крім власне слов'янського. Останній термін видається тепер цілком політичним і є на службі у найнебезпечнішої імперії сучасного світу.

Висновок: Українці і росіяни генетично не належать навіть до однієї раси. У сторіччя авто, потягів і літаків десь щось трохи змінилось, але не радикально. Українсько-російський кордон – був і залишається кордоном між Азією і Європою. Російсько-українська війна – це не просто етнічний конфлікт – це конфлікт між расами. Особливо показовою є участь у ньому калмиків, бурятів і інших народів, азійське походження яких не викликає жодних сумнівів. Цей конфлікт почався не в цьому сторіччі, не в цьому сторіччі він завершиться. Сподівання, що ми ось-ось про щось там домовимось і все буде тихо і мирно, марні. Тільки постійна рівновага сил, а ще краще перевага нашої сили, можуть гарантувати тривале перемир'я. Подивіться, як безжально Москва кидає представників практично всіх підбитих нею народів під кулі український воїнів. Не дай Бог нам знову стати гарматним м'ясом у нескінченних російських війнах за маніакальну ідею підкорення світу, відповідно до заповіту Чингіз-Хана, уламок імперії якого просто впав до рук племені Меря.

І давайте позбудемося ще однієї ілюзії. «Стрічаємо в таборовій пресі (еміграції) й розмови про «російський народ», про те, що треба ж відрізняти поганий режим, який «гнобить так само росіян, як і нас», від російського народу, який є зовсім неповинний в цім пеклі, що запровадив в Україні царат чи більшовизм. І цю стару, переграну катеринку (платівку) награють нам знову і знову, так, ніби останніх тридцять літ минуло без сліду. Так, ніби можна знайти хоч одного-одінісінького москаля, який би визнавав не те що право України на самостійне, незалежне від Московщини, життя, а який би взагалі визнавав українців як націю! Так, ніби можна було знайти якогось москаля, пана, священика, робітника чи селянина, який би не уважав всіх отих «хохлів», «персіяшків», «чухну» чи інших «інородців» за нижчу расу, над якою сама доля призначила «старшому» московському «братові» панувати і їх за чуба тримати! Так, ніби то якийсь режим, а не московські Ваньки вогнем і мечем вздовж і впоперек переходили Україну в 1917-21 роках, плюндруючи її майно, мордуючи її населення! Байка про недобрий московський режим і чеснотливого московського Ваньку знов вдовбується в хохлацькі черепи, щоб не здогадався хохол, що йдеться не про режим, а про імперіалістичний народ московський, з яким Україна мусить – коли не хоче загинути, зробити свій історичний обрахунок» (Дмитро Донцов: «Московська політграмота під маскою націоналізму», грудень 1948 року).

А як бути з росіянами, що на нашому боці в цій війні? Якщо вони це роблять свідомо, то це розумні люди, які краще розуміють вигоди свого народу, ніж його нинішні провідники. Вони розуміють, що їх народ небезпечно помиляється. Чи надалі вони долучаться до української політичної нації, чи стануть провідниками власної – кожний варіант гарний. Сам факт існування таких росіян дає надію на можливе одужання російського народу від імперського марева і його щасливу долю в об'єднаному і справедливому світі.

м. Одеса

СКАРБИ НАРОДУ

«ЄДИНА ВІЧНІСТЬ – ВОРОТТЯ ДОДОМУ»

(К. Бучак-Ирій. «Чаша жертовна». 2009)

Любов СНІСАР,
голова фонду Володимира Затуливітра

«Володимир Затуливітер з тих поетів, які, залишаючись собою, постійно переростають самих себе і потребують нової якості слова», – писав академік Іван Дзюба у книзі «На трьох континентах» (К.: КЛІО, 2013).

У семи книжках поезії, виданих за життя, немає жодного двічі друкованого вірша. Навіть те, що публікував у журналах, до книжок не брав. Поет весь час розвивався, освоюючи нові й нові форми віршування. Після його загибелі 2003 р. вийшли іще три книжки поезії та вибране, але в них не помістилось написане Поетом упродовж 90-х років. Ось і зараз чекає на спонсора укладена книжка прози Володимира Затуливітра. Ми уже публікували із неї деякі невеликі твори у літературних газетах та озвучували на радіо «Культура».

– Сила поезії Володимира Затуливітра найперше в її природності. Він писав природно, як співає соловейко, як плавають риби. Твори його сприймаються як вишиванка, як писанка. Це поезія профетична, як у Свідзінського, Маланюка, Стуса – сказав академік, доктор філологічних наук, професор Київського Національного університету Юрій Ковалів на літературному святі «Моїм словам ще так багато справ» (Чаша жертовна. С. 144) у рідному поетовому селі Яблучне Великописарівського району Сумської області.

Так, богонатхненні поети з високою душею могли бачити крізь час. Звідки Поету було знати і просити блага «для всіх, хто був тоді зі мною, і в лютий холод, і в липневі дні» («Останнє слово мені». Чаша жертовна. 2009. С. 154.), тобто день Пам'яті 19 січня й Затуливітрівські читання 28 липня. Прикладів бачення крізь час у Затуливітровій поезії багато, це потребує окремого дослідження. Вона внесла потужний інтелектуальний струмінь в українську версифікацію. Вона нам необхідна для нашого самоусвідомлення й духовного зростання. Тому й цінує Україна свого поета. Минулого ювілейного року відкрито три меморіальні дошки Володимиру Затуливітру, споруджено на його могилі гранітний пам'ятник, відкрито Літературний музей у школі його рідного села Яблучне Великописарівського району Сумської області. Власне, не відкрито, а передано Літературно-мистецьким фондом Володимира Затуливітра музей, створений іще 2003 року у Бучаку, де його двічі палили, бо відселене село зазнає нападів різних зайдматюгальників, яких дратує українська культура. Тепер він під захистом земляків і рідних. Щороку тепер у кінці лютого відбуваються в селі літературні свята – пошанування пам'яті великого поета-земляка.

Актова зала зустрічає гостей ясною посмішкою Поета в білім костюмі з трахтемирівськими грушками-яблучками в руках на мультимедійній дошці. І яблучанам, і гостям із району, Сум і Києва було цікаво послухати ґрунтовну характеристику творчості Володимира Затуливітра академіка Юрія Коваліва. Він зараз працює над десятитомною історією української літератури. Володимир Затуливітер оселиться в ній у дев'ятому томі. Тепло згадав про товариша і вчителя свого голова Сумської спілки Письменників Олександр Вертіль. А довголітній голова сільської ради Микола Гавриленко пригадує його завжди елегантного, у світлому костюмі. Він добре знає всю родину Затуливітрів і працював разом з Марією Іванівною (сестрою), бувши директором школи, де іще тоді у кабінеті мови та літератури, прикрашеному вишивками Марії, стояли на полицях книжки, подаровані Володимиром Івановичем. Заступник голови Великописарівської райдержадміністрації Микола Скоромний подякував Національній спілці письменників, Фонду і школі за популяризацію творчості видатного земляка, бо це слава, сила й багатство рідної землі, її талановитих людей. Завідуючий райвідділом освіти Сергій Дмитриченко наголосив на значенні музею у виховному процесі, розповів про створений ним сайт села Яблучного і плани створити сайт Володимира Затуливітра.

Великописарівська літературна студія «Джерело натхнення» імені Володимира Затуливітра прибула на свято повним складом із подарунками, виготовленими власними руками, – портрет поета із зерняток і оберіг, виплетений із трави різухи, яка чарувала духом свіжого сіна й степу. Голова літстудії Ольга Котельникова згадує свою шкільну дружбу з Володимиром Затуливітром у с. Веселому: «Це вже згодом його родина переїхала до с. Яблучного. А наше дитинство у Веселому пройшло. Ми разом гралися й ходили до школи у Яблучне за 5 кілометрів, бо були сусідами й майже однолітками.» Усіх порадував відомий бандурист Олександр Завалій думою Єгора Мовчана й власною думою про кобзарів.

Школярі з натхненням читали багато віршів земляка. Це вже робота талановитих яблучненських педагогів, серця яких б'ються в унісон із серцебиттям живої й витонченої Затуливітрової лірики. Вони зуміли настроїти на цю хвилю й дитячі серця, а це велике педагогічне досягнення – навчити дітей мислити й рости їх свідомими, патріотично налаштованими українцями. Директор школи Лідія Ковака (вона ж і директор музею) докладає до того немало зусиль. І це свято, показує, скільки творчої волі втілено в ньому. Велика мати школи, – це вона зустрічає гостей, відкриває літературні урочистості, розповівши коротко біографію поета та його творчий шлях; це вона пильно стежить за кожною хвилиною дійства; це вона привітно шанувала гостей після виступів, де сказала про традицію – щороку в кінці лютого відмічати день народження Володимира Затуливітра літературним святом.

На завершення підосаул Міжнародної громадської організації «Козацтва Запорізького» Василь Статівка на подвір'ї школи у саду імені Небесної Сотні салютував із гарматигаківниці.

28 лютого у м. Черкаси обласна громадська організація «Просвіта» імені Т.Г.Шевченка провела обласний конкурс читців під назвою «Раз добром зігріте серце вік не прохолоне» (цитата із Т.Г.Шевченка у «Автопортреті на дисплеї» (Чаша жертовна. С. 355) і присвячений він був народженню двох поетів-патріотів Володимиру Затуливітру й Василю Симоненку, які були з однієї української «зоряної речовини»: *«Народ – не еполети в нагороду, // ми в ньому – безіменні лейкоцити.»* («Свято Василя Симоненка. 8.1.1985, на його півсторіччя». Тернова гора. 2012. С. 207.) Як сказала організатор дійства, очільниця «Просвіти» Олена Фещенко: «Молоді черкаські козаки як ніколи проникливо виконували поезії Володимира Затуливітра». Давно спостерігається цей феномен пробудження козацького духу високоенергетичними поезіями слобожанського козака.

ДТРК «Культура» відмітила цю дату показом фільму «Озимий клин Володимира Затуливітра» Галини Михайленко», а на радіо «Культура» прозвучала проза Володимира Затуливітра, прекрасно виконана заслуженим артистом Борисом Лободою, редактор Світлана Свиридко.

Літературно-мистецький благодійний фонд Володимира Затуливітра сердечно дякує всім організаторам і учасникам традиційних літературних свят поезії Володимира Затуливітра і запрошує всіх відвідати Літературний музей Володимира Затуливітра.

У Літературному музеї Володимира Затуливітра разом із членами Великописарівської літературної студії «Джерело натхнення» імені Володимира Затуливітра голова Сумської НСПУ Олександр Вертіль (з портфелем) та заступник голови Великописарівської райдержадміністрації Микола Скоромний

Виступає академік, доктор філологічних наук, професор Київського Національного університету Юрій КОВАЛІВ

ЗУХВАЛИЙ ВИКЛИК

Москва має право розмістити ядерну зброю в Криму – МЗС Росії

Росія має право розмістити ядерну зброю в Криму, але поки даних про такі плани немає, заявив директор департаменту з питань нерозповсюдження та контролю над озброєннями МЗС Росії Михайло Ульянов.

Про наявність ядерної зброї в Криму зараз мені нічого не відомо, про плани розміщення я нічого не знаю, але в принципі таке право у нас є», – зазначив він.

У березні минулого року Росія анексувала Крим. І Україна, і міжнародна спільнота засудили цей крок Москви.

У1994 році Україна погодилася відмовитися від її ядерного арсеналу – третій за величиною в світі – в обмін на гарантії безпеки від Росії, США і Великобританії.

Західні військові висловили занепокоєність щодо можливості того, що Росія може розмістити ядерну зброю в Криму.

Радіо Свобода

ПОДВИЖНИКИ

НА ТАКИХ РІВНЯЮТЬСЯ

М. КИСИЛЬОВА

Прекрасна, чудова, мила людина з Буковини – Галина Йосипівна Абрам'юк. Вона вчителька біології, заступник директора з виховної роботи гімназії №5 міста Чернівці. Дуже любить свою роботу і сповна отримує віддачу від своїх вихованців. Адже для Галини Йосипівни кожна дитина – це особистість, а тому вона ніколи не буде нехтувати думкою будь-кого: чи то малої дитини, чи вже дорослої. Бо вона сама, здається, випромінює таке тепло своєї душі, яке притаманне тільки їй одній. Так Галина Йосипівна і справді зачаровує всіх своїми вчинками. І однією із ланок її роботи є волонтерство.

Не перерахувати всього зробленого в цій справі, так потрібній нашій Україні. Вона її вважає рідною, як матір. Галина Йосипівна Абрам'юк пишається учнями своєї гімназії. Особливу увагу приділяє діткам, які переїхали зі Сходу на навчання в гімназію №5.

Вона горда за двох своїх синів, випускників Києво-Могилянської академії. Київський Майдан під час Революції Гідності для них був місцем, де більше гартувалася мужність, сила наших молодих людей. Її сини з високо піднятою головою гордо нестимуть той високий патріотизм, почуття любові до рідної Вітчизни через усе життя. Бо їхня мати була для них взірцем серед багатьох. Вони щиро вдячні їй за це.

Галина Йосипівна є головою Чернівецького обласного об'єднання «Майдан». Її промови завжди дуже повчальні, змістовні. Для неї ідеали України – соборність, незалежність, самовіддача – на передньому плані. А ще вона високо сповідує християнську мораль, духовність, яка повинна бути в кожній людині. Бо без віри в Бога не відбудеться в людини жодної доброї справи.

Галина Йосипівна вміє залучити, організувати дітей на потрібні справи для воїнів, а чи тих, хто потребує цієї допомоги тут. Це поранені воїни чи сім'ї, які втратили дорогу їм людину на полі бою в цій запеклій війні з російським окупантом – агресором.

Вона часто закликає нас єднатися задля перемоги в цій війні і всіляко допомагати всім тим людям, які потребують нашої допомоги. Не перерахувати всіх добрих справ Галини Йосипівни.

У рамках гімназійного багатовекторного проекту «Наближаємо Перемогу України! Бережемо Соборність держави!» за чотири місяці вчителі й учні гімназії провели 14 благодійних акцій. Під час акції «Насолоджуйся Україною» на День Прапора і День Незалежності діти пекли солодощі у формі сердечок із синьо-жовтою помадкою, продавали їх і збирали отримані кошти на допомогу захисникам України, «Першовересень без квітів» і «Ярмарок шкільного приладдя» дали можливість виручити кошти і купити за 65 тисяч гривень тепловізор. А під час акції «Зігрій воїна!» учні виготовляли малесенькі пічки-трансформери, які вже стали в пригоді нашим захисникам.

– Нині триває акція «Солдатський побут»: ми збираємо для хлопців речі, потрібні на кухні: звичайні губки, скребки, миючі засоби, – розповідає педагог. – Під час заходу «Чистотіл» передали засоби особистої гігієни. А ще провели такі акції: «Сухофрукти для воїна», «Аптечка для солдата», «Святий Миколай тебе любить», «Одна школа – один захисник». Для дітей зі Сходу України організували акцію «Збери рюкзачок школяреві-одноліткові зі Сходу». Згодом направили ці речі до Сєвєродонецька. Бо діти – це той місточок, що об'єднає Україну.

Ще один проект, у якому вчителі та учні гімназії брали участь – «Зміцни щит України щитом Юрія Змієборця» на центральному майдані біля пам'ятника Тарасові Шевченку в Чернівцях. Кожен охочий міг підійти, кинути бодай символічні гроші у скриньку, взяти маленький металевий цвяшок і прикріпити його на щит Юрія Змієборця, у такий спосіб – зміцнити його. За короткий час щит висотою два метри був заповнений тисячами металевих цвяхів, а скринька – коштами на допомогу армії.

В грудні було проведено благодійний концерт «Повертайтесь живими», під час якого було зібрано 16 тисяч гривень, за які закуплено і передано на фронт 40 комплектів камуфльованого теплого одягу.

– Упродовж Різдвяних свят діти наколядували двадцять величезних ящиків солодощів. Усе це ми відіслали на фронт. Відправили нашим чернівецьким солдатам 80-ї аеромобільної бригади теплі устілки в чоботи, термобілизну, шкарпетки, робочі рукавички, елементи живлення та багато інших потрібних речей.

На таких людей, як Галина Йосипівна Абрам'юк, потрібно рівнятись! А бути поруч з такими людьми маємо за честь!

Маленькі волонтери з великим серцем

ЗВЕРНЕННЯ

ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ ВАС

Відкрите звернення до колишнього першого заступника Голови Верховної Ради України Адама Мартинюка

Шановний Адаме Івановичу!

20 лютого, напередодні Міжнародного Дня рідної мови, який за рішенням ЮНЕСКО щороку у світі відзначається з метою підтримки мов, що зникають, відбулися установчі збори Просвітницького Центру національного відродження ім. Євгена Чикаленка. Створюючи його, ми виходили з того, що вихідною причиною наших українських проблем була і залишається та обставина, що протягом століть з українців витруювався національний дух і патріотизм, внаслідок чого чимало з них стали національ-манкуртами чи ворогами України і всього українського.

Ви ж бо знаєте, Адаме Івановичу, що політика російського царизму була спрямована на те, аби українська національна свідомість і українська мова зникли, тобто зникло українство як нація. Ви ж пам'ятаєте слова царського міністра освіти Валуєва «Никакого отдельного украинского языка не было, нет и быть не может, а есть некультурное сельское наречие». Заповідей Валуєва досі дотримуються, цураючись своєї національної мови, мільйони громадян з українськими прізвищами. Ми знаємо, що Ви, Адаме Івановичу, не з таких. Тому ми звертаємося не до вожака КПУ П.Симоненка. З Симоненка такий українець, як із його земляка Захарченка. Думаємо, що і мета в них спільна. Ми звертаємося до Вас – українця з Волині.

Ми не закидаємо Вам наміру КПРС втілити в життя ідею «злиття націй», яка передбачала асиміляцію під росіян народів СРСР, насамперед українців і білорусів. Тоді були такі часи! Але ми не збагнемо наполегливої підтримки російської мови українськими комуністами вже в незалежній Україні. Хіба не було видно, що підтримка російської мови на практиці зводилася до витіснення української мови з України? А Ви, Адаме Івановичу, не тільки підтримали, а й, випадково головуючи на засіданні Верховної Ради, бо В. Литвин пішов був на якусь нараду, особисто «пропхали» закон Колесніченка і Ківалова, який у нашому середовищі називали законом «КаКа», і який відкрив шлюзи для чергової хвилі зросійщення усіх сфер нашого суспільного життя. Ми, народні депутати, були свідками цієї афери у парламентській залі.

Адаме Івановичу! Ви ж не маленька дитина. Ви ж бо здогадувалися, що закон писав не Колесніченко і не Ківалов. У Верховній Раді вперто ходила чутка, що закон готувався якимись спецами в Російській Федерації. Мета закону була зрозуміла: зупинити українське національне відродження та будувати надалі всю Україну схожою на Донбас, тобто без українського духу і без української мови.

Закон було прийнято у протизаконний спосіб. Він був поставлений на голосування несподівано, без внесення до порядку денного, без обговорення і голосування у другому читанні, хоча порівняльна таблиця профільним комітетом була підготовлена і заздалегідь роздана всім без винятку депутатам. Ви ж, Адаме Івановичу, вважалися неперевершеним знавцем Регламенту! Отже, на Вас хтось мусів грубо тиснути?! Вам тоді, напевно, пригадався вислів Леніна «марксизм не догма, а руководство к действию». Цю вказівку вождя Ви успішно пристосували до Регламенту: мовляв, регламент теж, як і марксизм, не догма. Ви спокійно спостерігали, як члени «групи Рибакова» виймали свої картки, аби фракція Партії Регіонів могла проголосувати картками відсутніх депутатів. Одне слово, сталася злочинна змова і фальсифікація. Один із фігурантів тієї змови саме з цього приводу сказав: «Мы развели их как котят». Як трагічно закінчилися для нього такі «розводи», всім відомо. Але постає до Вас два питання: хто ж такі «мы» і чи справді випадково Ви опинилися того ранку в ролі головуючого? Тому сходіть, будь ласка, Адаме Івановичу, куди вважатимете за потрібне, і щиро зізнайтеся, як все було. Цим Ви допомогли б членам Конституційного Суду, які чомусь надто довго розглядають внесений групою народних депутатів запит щодо конституційності закону «КаКа». Та й нагода є свою вину спокутувати.

Народні депутати України
6-го скликання
Олена Бондаренко,
Юрій Гнаткевич,
Віталій Корж, Віктор Терен

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	**Правильно**
Продовжено набір на спеціальність «Графіка»…	Продовжено набір на спеціальність графіка…
Його гостроти усім сподобалися…	Його дотепи всім сподобалися…
Дискваліфікація інженера…	Декваліфікація інженера…
Зайві клопоти…	Зайвий клопіт…
Командування флотом…	Командування флоту…
Будемо відвертими…	Будемо відверті…
Внематочна вагітність…	Позаматкова вагітність…
Войлочне покриття…	Повстяне покриття…
Якщо в чоловіка гладка статура…	Якщо чоловік огрядний…
Дальновидний…	Далекоглядний…
Злодійство здійснюється переважно…	Злодійство чинять переважно…
Усе добре, що добре кінчається…	Усе добре, що на добре виходить (усе добре, що добрий кінець має)…
Тут маються загальні докази знищення праці…	Тут є (видно) загальні докази знищення праці…
М'якати…	Нявкати…
Надоїдати балаканиною…	Набридати балаканиною…
Списки направили у місцеві органи…	Списки подали у місцеві органи…
Початкуючий…	Початківець…
Скользящі тарифи…	Змінні тарифи…
Утопаючий Іван…	Іван, що потопає…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія
Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЕДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9